

EURÓPAI BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2011.7.13.
SEC(2011) 884 végleges

BIZOTTSÁGI SZOLGÁLATI MUNKADOKUMENTUM

A HATÁSVIZSGÁLAT ÖSSZEFOGLALÁSA

Az alábbi dokumentumot kísérő okmány:

**JAVASLAT:
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS RENDELETE
a halászati és akvakultúra-termékek piacpolitikájáról**

{COM(2011) 416 végleges}
{SEC(2011) 883 végleges}

ÖSSZEFOGLALÓ

A halászati és akvakultúra-termékek piacai közül az Unióé a legnagyobb a világon, volumene 55 millió EUR (vagy 12 millió tonna). Az uniós polgárok átlagos fogyasztása halból és akvakultúra-termékekből évente 22 kg/fő, ami fehérjebevitelük 15 %-át fedezi. A fogyasztás tagországonként erősen változó, az évenkénti az alig 10 kg-tól (főképpen a keleti országokban) egészen 30 kg-ig terjed. A fogyasztás mindazonáltal mindegyik uniós országban nő. Mivel azonban az uniós termelés az elmúlt évtizedben visszaesett, az EU önellátási rátája is jelentősen csökkent: 57 %-ról 35 %-ra.

A halászati és akvakultúra-termékek piacának közös szervezése (KPSZ), a közös halászati politika (KHP) egyik tartóoszlopa, 1970 óta működik. Jelenlegi jogalapja az 1999-ben elfogadott 104/2000/EK rendelet. A KHP folyamatban lévő reformja kiváló alkalom a halászati és akvakultúra-termékek piacára vonatkozó szakpolitika célkitűzéseinek és eszközeinek áttekintésére és esetleges felülvizsgálatára.

A problémák

A Bizottság 2008 óta kiterjedt értékeléseket és konzultációkat folytat, egyrészt a jelenlegi jogi keretrendszer értékelésére és az uniós piac elmúlt évtizedbeli folyamatainak feltérképezésére, másrészt az érintett felek véleményének megismerésére. Ez a jelentés a konzultációk során meghatározott öt fő problémát ismerteti és elemzi. Ezek a következők:

- az EU piacpolitikája nem járult hozzá megfelelő mértékben a fenntartható termeléshez;
- az uniós termelés piaci pozíciója romlott;
- nem sikerült előre jelezni vagy kezelni a piaci ingadozásokat;
- piaci potenciálunk nagyrészt kiaknázatlan;
- a piacpolitika megvalósítását megnehezíti a nehezen átlátható, túl bonyolult keretrendszer.

Az EU-ban több halászati tevékenység nem fenntartható módon folyik. A fenntartható módszerek jutalmazására csak alig vannak piaci prémiumok, illetve a nem fenntartható vagy potenciálisan nem fenntartható módszerek büntetésére piaci szankciók. Piacpolitikánknak nem sikerült több értéket realizálnia a stagnáló vagy csökkentő termelési volumenből, és nem ösztönözte a fenntartható módszerek alkalmazását.

A kínálati oldal az EU-n belül változatos és széttagolt. A csökkenő termelés és a növekvő mértékű piaci globalizáció feltételei között a kínálat nem versenyképes, illetve képtelen a piaci változások előrejelzésére és kezelésére, valamint a kereslethez a mennyiségi előrejelzés vagy a termékek minősége és kiszemelése tekintetében történő alkalmazkodásra.

A fentiekben említett öt alapvető problémához továbbiak is kapcsolódnak.

A halászati és akvakultúra-termékek termelői szervezeteinek nincs sem elég erőforrásuk, sem elég motivációjuk a termelés hatékony megszervezésére és a halászati tevékenység irányítására, illetve a termékek piacon való elhelyezésére, pedig ezek a szervezetek nagyon fontos szerepet tölthetnének be a KHP mindennapi végrehajtásában (legalábbis küldetésük, erőforrásaik, jogaik és kötelezettségeik megfelelő összehangolása esetén). További gond, hogy míg a halászati ágazat nagyrészt széttagolt szerkezetű, a feldolgozás és elosztás egyre

koncentráltabb, elsősorban a kiskereskedelemben. Az uniós halászok gazdasági pozícióját valószínűleg javítaná a kínálati oldal koncentrációjának erősítése vagy bátorítása az ellátás oldalán. A termelés jobb megszervezése feltehetően előfeltétele annak, hogy a forgalmazási lánc minden elemét jobban össze lehessen hangolni.

A piaci keresletre, fogyasztói igényekre, folyamatokra és árképzésre vonatkozó információk nem érhetők el elég széles körben a gazdasági szereplők számára. Pedig tevékenységük piaci összefüggéseit jobban megértve az uniós termelők sikeresebben tudnák olyan termelés felé irányítani a halászokat, amelynek eredményét nagyobb eséllyel tudnák jó áron eladni (az alapszabály itt az, hogy az eladhatatlan hálnak vízben a helye). Ez az ellátás és értékesítés jobb tervezését jelenti, vagyis aktívan meg kell határozni, hogy mit, hol és mikor kell eladni.

A politikai döntéshozóknak háttér-információkra és az esetleges válságok korai előrejelzésére is szükségük van a szakpolitika tervezéséhez.

A jelenlegi helyzetben, amikor sok állományra a túlhalászás a jellemző, semmivel sem igazolható a halak közpénzből folytatott megsemmisítése, tehát a halászati termékek piacról való ún. „kivonását” meg kell szüntetni. Az intervenciók mechanizmusok piacstabilizáló hatása egyébként is gyengének bizonyult, és csak néhány kikötőre és nyílt tengeri fajra korlátozódott.

Ennek az az oka, hogy jóllehet a piaci beavatkozások képesek kezelni a hirtelen árzuhanás tüneteit, nem szüntetik meg a probléma okát. Kétségtelen, hogy a halászat mindig is bizonytalan és kockázatos gazdasági tevékenység lesz, a fogás időzítésének és mennyiségének a konkrét piaci igényekhez igazítása továbbra is nehezen megoldható feladat marad. Minden piacpolitikának számolnia kell ezzel a problémával, és legalább jeleznie kell a halászok eredendő kockázatát.

Az Európai Unió egységes kereskedelmi jellemzőket megállapító forgalmazási előírásai fontos tényezői annak, hogy az EU belső halászati piaca zökkenőmentesen működjön. Mind az elvégzett értékelés, mind ez a jelentés elemzi, hogy milyen mértékben kell felülvizsgálni a közös forgalmazási előírásokat.

A fogyasztók tájékoztatása napjainkban a piacszerzés egyik kulcseleme, egyrészt azért, mert az üzletek polcain a halak és tengeri élelmiszerek igen széles választéka látható, másrészt azért, mert a fogyasztók egyre tájékozottabbak a környezetvédelmi kérdésekben, és kimerítő tájékoztatást igényelnek vásárlási döntéseikhez. Ez friss vagy kiolvasztott hal? Hol fogták pontosan? Halászata vagy termelése fenntartható módon, forgalmazása tisztességes kereskedelem keretében történt-e? A fogyasztók joggal várják el, hogy a termékek címkéi megbízható tájékoztatást nyújtsanak arról, amit vásárolnak.

Végül pedig a fogyasztás növekedése az EU-ban gazdasági lehetőségeket jelent mind az uniós országok, mind a harmadik országok termelői számára.

Az EU intézkedési joga

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 3. cikke (1) bekezdésének (d) pontja szerint a közös halászati politika területén az Unió kizárólagos hatáskörrel

rendelkezik a tengerek biológiai erőforrásainak megőrzését illetően. Az EUMSZ 4. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerint a KHP többi részét illetően az EU másokkal megosztott hatáskörrel rendelkezik. Ezek a rendelkezések határozzák meg, hogy mit kell uniós szinten kezelni, és milyen mozgástere marad a tagállamoknak. Ezenkívül az eszközök megválasztása tekintetében az EU tevékenységének formáját is megállapítják. A közös piacszervezéshez tartozó piaci intézkedések az EUMSZ 4. cikke (2) bekezdése d) pontjának hatálya alá tartoznak, ezért az intézkedéseket a szubszidiaritás elve tekintetében igazolni kell.

Az uniós szintű piacpolitika lényeges tényezője a halászati és akvakultúra-termékek belső piaca megteremtésének és a tisztességes verseny biztosításának. A szubszidiaritási elv értelmében a tagállamoknak és a gazdasági szereplőknek nagy önállóságot kell kapniuk a piacpolitikához tartozó különböző mechanizmusok alkalmazásában.

Kölcsönhatások a KHP reformjával

A közös halászati politika reformjának fő célkitűzése a halászati erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodás elősegítése az ágazat életképessé tételével, amely viszont egyre nagyobb felhatalmazást kap az önrányításra. A cél eléréséhez első lépésként az ágazatot kell segíteni abban, hogy a korábbiaknál hatékonyabban szervezze meg önmagát.

A KHP-ra vonatkozó hatáselemzés végső következtetése az volt, hogy figyelembe véve a KHP új célkitűzéseit és eszközeit, a piacpolitika széles körű reformjára van szükség: a piacorientált eszközöknek – közvetve vagy közvetlenül – hozzá kell járulniuk a KHP fő célkitűzéseinek eléréséhez.

A túlhalászás és a nem fenntartható módszerek problémáinak kezeléséhez, illetve a kizárólag mennyiségi szemléletű termelési stratégiák meghaladásához az új piacpolitikának támogatnia kell az alábbiakat:

- a termelői szervezetek felhatalmazása és részvételük a hozzáférési jogok kezelésében, valamint a termelési és értékesítési tevékenységek irányításában;
- a termelők tárgyalási pozíciójának erősítése (halászat és akvakultúra), a piaci válságok előrejelzését, megelőzését és kezelését, valamint a piaci átláthatóságát és hatékonyságát szolgáló piaci intézkedések;
- a fenntartható módszerekre ösztönző eszközök és prémiumok, a fenntartható termelést, a beszerzést és fogyasztást szolgáló partnerségek, tanúsítás (ökocímkék), ösztönzés és fogyasztói tájékoztatás;
- a visszadobás gyakorlatára vonatkozó további piaci intézkedések.

Célkitűzések

A hatáselemzés a fentiekben felsorolt öt fő probléma mindegyikével kapcsolatban konkrét célkitűzéseket fogalmaz meg a halászati és akvakultúra-termékek piacának új politikája számára:

- A piaci ösztönzők korszerűsítése a fenntartható termelési módszerek támogatására;
- Az uniós termelés piaci pozíciójának javítása;
- Az uniós termelés és piac közötti kapcsolat javítása;
- Az uniós termékek piaci lehetőségeinek javítása;
- A hatékonyabb irányítás támogatása és a jogi keretrendszer egyszerűsítése.

Választási lehetőségek

Az értékelések, az érdekeltek nézetei, a meghatározott konkrét célkitűzések és a szakpolitikai eszközök alapján négy választási lehetőség elemzését végezték el:

- 1. választási lehetőség: a halászati és akvakultúra-termékek jelenlegi közös piacszervezésének folytatása;
- 2. választási lehetőség: a halászati és akvakultúra-termékek jelenlegi közös piacszervezésének felülvizsgálata;
- 3. választási lehetőség: a halászati és akvakultúra-termékek piacpolitikájának továbbfejlesztése;
- 4. választási lehetőség: a halászati és akvakultúra-termékek jelenlegi közös piacszervezésének liberalizációja.

Az 1. választási lehetőség értelmében a jelenlegi közös piacszervezés változatlan marad, középpontjában az árstabilitás érdekében alkalmazott piaci intervenciók (kivonás, átvitel, magántárolás, a tonhalra vonatkozó kompenzációs támogatás), autonóm tarifális szabályok (felfüggesztések és kvóták), forgalmazási előírások (frissesség és méret) és a kötelező fogyasztói tájékoztatás áll (kereskedelmi megnevezés, termelési módszer: tengeren halászva, édesvízben halászva vagy tenyésztve; eredet: halászási körzet, illetve édesvízi vagy tenyésztett termékek esetében származási ország).

A 2. választási lehetőség az intervenciók mechanizmusát egyetlen, az emberi fogyasztásra szánt halászati termékek tárolásához igénybe vehető támogatásra korlátozza. Foglalkozik a minimális kirakodási és forgalmazási méretek közötti ellentmondásokkal is. Még rugalmasabbá teszi a tarifális kvóták és autonóm felfüggesztések felülvizsgálatát (háromévente).

A 3. választási lehetőség megegyezik a 2. lehetőséggel, azzal a különbséggel, hogy további feladatokat bíz a termelői és ágazatközi szervezetekre, és pénzügyi támogatást nyújt számukra a fenntartható termelést és értékesítést szolgáló tervek készítésére és megvalósítására. Ez a lehetőség ezenkívül egyszerűsíti és kiigazítja a forgalmazási előírások hatályát; a preferenciális autonóm tarifális intézkedések összefüggésében bevezeti a halászati gazdálkodásra irányadó nemzetközi megállapodások betartására vonatkozó

kötelezettséget; az ágazati piacra vonatkozóan európai megfigyelőközpontot hoz létre; továbbá kiterjeszti a kötelező fogyasztói tájékoztatást és annak hatályát minden termékre (friss, fagyasztott, konzerv, feldolgozott). Keretrendszert hoz létre az önkéntes címkézés pontosságának és ellenőrzésének biztosítására.

4. választási lehetőség: nincs közös piacszerzés. Ez a lehetőség megszünteti a halászati és akvakultúra-termékekre vonatkozó valamennyi pénzügyi támogatást (intervenció és kollektív lépések támogatása) és külön jogszabályt. Halászati és akvakultúra-termékeket minden előfeltétel nélkül lehet importálni.

A lehetőségek értékelése

Környezeti fenntarthatóság

Az 1. választási lehetőség középpontjában továbbra is az intervenciós mechanizmusok alkalmazása áll, és nem hatalmazza fel a termelői szervezeteket sem halászati, sem akvakultúra-tevékenységük fenntartható módon való folytatására.

A kivonási támogatás 2. választási lehetőségbeli megtiltásának közvetlen hatása csak korlátozott lenne, mivel az utóbbi években csak igen kis mennyiséget vontak ki. Politikai üzenete azonban erős lenne, jelezve, hogy szükség van a piaci kereslet és csatornák jobb előrejelzésére.

3. választási lehetőség: a termelői szervezetek felruházása a kollektív gazdálkodás, illetve a tagállamok által kiosztott halászati lehetőségek (beleértve tagjaik egyéni jogait és halászati erőfeszítéseit) figyelésének és ellenőrzésének jogával jelentősen javítaná az EU halászati ágazatának fenntarthatóságát. A fogyasztók pontosabb tájékoztatása minden termékről – kiszerezésüktől függetlenül – számottevően bővítené a halászati és akvakultúra-termékekre vonatkozó ismereteket. Ennek köszönhetően a fogyasztók jobb és megalapozottabb döntéseket tudnának hozni, ami végső soron hozzájárulna a felelősségteljes fogyasztáshoz.

A termelői szervezetek támogatásának hiánya a 4. választási lehetőségben negatív hatással lenne a fenntartható módszerek megvalósításának koordinálására. A jelenlegi helyzethez képest korlátozná ezenkívül a termelői szervezetek gazdálkodási erőfeszítéseit is. Jóllehet a fenntartható beszerzést és fogyasztást ösztönző magán erőfeszítések egyre erősebbek az EU-ban, ennek az új piaci folyamatnak még időre van szüksége a hitelesség és bizalom megszerzéséhez.

Gazdasági fenntarthatóság

Az 1. választási lehetőségben a termelői szervezetek által hozzáadott érték az intervenciós mechanizmusok kihasználásának lehetőségére korlátozódik. A termelői szervezetek várhatóan nem nyújtanának további szolgáltatásokat tagjaiknak, különösen a termelés piaci igényekhez igazításához és termékeik hozzáadott értékének növeléséhez.

A 2. választási lehetőség első eladási árakra való hatását illetően valószínűsíthető, hogy a termelők továbbra is árkövetők maradnak, amíg nem tanulják meg hatékonyan egyesíteni kínálatukat és jobban reklámozni termékeiket.

A 3. választási lehetőségben a gyümölcs- és zöldségágazattal való összehasonlítás világos összefüggést mutat a termelés strukturáltságának szintje, az árstabilitás és a hozzáadott érték között. A kínálat tervezése és koncentrációja ezért növeli az első eladási árak stabilitását. Megfelelő piaci szakértelemmel meg kell erősíteni a piaci helyzetet és a folyamatok vagy válságok előre jelzésének képességét. A termelők tárgyalási pozíciójának javulása kiegyensúlyozottabbá teszi a hozzáadott érték elosztását. Az eredetre vonatkozó pontosabb tájékoztatás (pl. állomány, FAO-lista szerinti alterület, meghatározott tengeri térségek, mint. pl. Biscayai-öböl, La Manche-csatorna stb.) növeli a helyi fogyasztást és támogatja a fenntartható fejlődést. Ennek hatására javulnának a kisipari flották termékforgalmazási lehetőségei, helyreállítható és megtartható lenne a fogyasztói bizalom.

A tájékoztatási kötelezettség kiterjesztése a feldolgozott termékekre hozzájárulna a fogyasztói igények kielégítéséhez és a csalások megelőzéséhez is.

A piacpolitikai eszközök 4. választási lehetőség szerinti megszüntetése kiiktatna minden ösztönzést az ágazat átalakítására. Gyengítené a termelők tárgyalási helyzetét és korlátozná képességüket a kínálat kereslethez igazítására (széttagolt kínálat, a termelők közötti koordináció hiánya). Figyelembe véve a termelők kötelezettségvállalásait a fenntartható termelésre, ebben a tekintetben megfelelő megoldás lehet a fogyasztóknak nyújtott önkéntes tájékoztatás. Ez azonban még nem teljesítené az uniós fogyasztók jobb tájékoztatására és a halászati és akvakultúra-termékekre vonatkozó ismereteik gazdagítására vonatkozó célokat. Egyes esetekben a környezetbarát termékekre utaló hamis tájékoztatás félrevezette vagy megzavarta a fogyasztókat, ami hiteltelenné tette az ágazat hírnevének helyreállítására irányuló erőfeszítéseket.

Társadalmi fenntarthatóság

Az 1. és 2. választási lehetőségek jövedelmekre gyakorolt hatása erősen korlátozott, egyrészt azért, mert csak olyan eseteket érintenek, amelyekben árzuhanást kell megelőzni, másrészt mivel a támogatás súlya igen csekély (az EU termelési értékének 0,2 %-a).

A várakozások szerint a termelés szerkezetének 3. választási lehetőség szerinti javítása megkönnyítené a válságok előre jelzését, a forgalmazási stratégiák diverzifikálásának köszönhetően pedig növelné a hozzáadott értéket. Ez megőrizné a foglalkoztatás és a jövedelmek szintjét.

A piaci eszközök 4. választási lehetőségbeli megszüntetése valószínűleg hatással lenne egyes ágazatokra (a nyíltvízi fajokat feldolgozó kis konzervüzemekre), amelyek tevékenységüket az EU-n kívülre tudnák áthelyezni. Ilyen esetekben a munkahelyeket és jövedelmeket érő hatások helyileg lennének jelentősek.

A választási lehetőségek összehasonlítása

A felmért hatások és a meghatározott kockázatok alapján az egyes választási lehetőségek hatásosságát és hatékonyságát a konkrét célok és az EU átfogó törekvései (a KHP céljai és más általános ügyek) tekintetében célszerű összevetni az alapforgatókönyvvel (*status quo*, a jelenlegi helyzet). Ez a következők szerint foglalható össze:

Az 1. választási lehetőség, vagyis a *status quo* a részletes elemzésben részben rossz hatékonyságúnak és túl bonyolultnak bizonyult a jelenlegi célkitűzések eléréséhez. A közös piacszerzés középpontjában eddig a piaci intervención keresztül elérhető árstabilitás állt. Ennek hatása kicsi, teljesítménye rossz volt, inkább a tünetekkel, mint az okokkal foglalkozott, rossz politikai jelzéseket küldött és kevés vagy semmi felelősséget nem hagyott a gazdasági szereplőknél. A jelenlegi közös piacszerzés, elfogadása után 12 évvel tehát már alkalmatlannak tűnik arra, hogy megoldja az uniós piac problémáit. A megreformált KHP-ban már hatástalan lenne, és valószínűleg összeegyeztethetetlen annak célkitűzéseivel.

A 2. választási lehetőség célja a jelenlegi közös piacszerzés fő hiányosságainak megszüntetése olyan kiigazítási és egyszerűsítési javaslatokkal, amelyek javítanák a rendszer működését. A KHP-reform fő célkitűzéseinek szempontjából azonban ennek jelentősége korlátozott maradna.

A 4. választási lehetőség teljesen megszüntetné az ágazatban az EU piacpolitikáját. Jóllehet az utóbbi időben felerősödtek a fenntarthatóságra ösztönző piaci folyamatok és eszközök, a környezetvédelmi célok megvalósításában sokat jelentenének a feldolgozók és kiskereskedők kötelezettségvállalásai, illetve a nem kormányzati szervezetek és a civil társadalom ehhez társuló nyomása a fenntartható termelés iránt. Ez azonban csak részben oldaná meg a fentiekben meghatározott fő problémákat, vagyis az uniós kínálat összetettségét és széttagoltságát, valamint a félrevezető vagy zavaros tájékoztatás kockázatát. Az ágazat több felelősséget kapna ugyan tevékenységeinek irányítására, a termelés strukturálásával és az azt kísérő piaci intézkedésekkel kapcsolatos támogatás hiánya azonban ellentmondásban állna a reform fő céljaival, a piaci eszközök előmozdításával és a termelői szervezetek termékeik forgalmazásában való segítségével.

A 3. választási lehetőség olyan módon fejlesztené tovább a piacpolitikát, hogy az segíteni tudja a halászati és akvakultúra-ágazatot a fenntartható módszerekre való átállásban. A szervezésben és forgalmazásban sokat lehet tenni a kínálat előre jelezhetőségének javításáért és a tranzakciós költségek csökkentéséért. Ez a lehetőség a fő érdekelteknek a fenntartható módszerekben játszott szerepére helyezi a hangsúlyt.

Ebben a választási lehetőségben az új piacpolitika szerkezete és célkitűzése sokkal szélesebb körű és bátrabb lenne:

- A javaslat megszüntetne néhány eszközt, elsősorban a piaci intervenció mechanizmusait. Ez jelentős politikai üzenet lenne, és hatalmas egyszerűsítéssel járna.
- Egyes elemek, mint például a forgalmazási előírások és az autonóm tarifapolitika megmaradnának ugyan, de rugalmasabbak lennének, és a régiékhöz új célkitűzések is társulnának (a távértékesítés vagy elektronikus kereskedelem fejlesztésének támogatása, egyenlő feltételek megteremtése stb.)
- Más elemekre kerülne a hangsúly: az újjászervezett ágazatban nagyobb jelentőséget kapna a termelők képessége a termelés és termékeik forgalmazásának irányítására; bevezetnének egy egyszerűsített tárolási támogatást (termékek tárolása, feldolgozása és visszavezetése a piacra), a fogyasztói tájékoztatás pedig jelentősen bővülne mind hatályát, mind tartalmát tekintve.
- Új elem az európai uniós piac megfigyelőközpontja.

A KHP reformjának hatáselemzése azzal a következtetéssel zárul, hogy a piacpolitika széles körű reformjára van szükség, olyanra, amely megerősíti a termelői és ágazatközi szervezetek és általánosságban a forgalmazási intézkedések szerepét. Ez a megoldás a reform gazdasági fenntarthatósággal kapcsolatos célkitűzései mellett a környezeti fenntarthatóság eléréséhez is hozzájárulna. A piacpolitikának olyan területek felé kell terelnie a termelést, ahol jók a piaci feltételek és értékesíthetők a halászati és akvakultúra-termékek.

A piacpolitikának olyan feltételrendszerben kell támogatnia a halászati és akvakultúra-termékek hozzáadott értékének növelését, amelyben csökken a flottával kapcsolatos pénzügyi támogatások szerepe (különösen a leselejtezés és az átmeneti kivonás intézkedései), előtérbe kerül viszont az intelligens, "zöld", innovatív és piacorientált

megoldások alkalmazása. Ezen belül a piaci reform egyes vonatkozásainak kísérniük és támogatniuk kell az új KHP megvalósítását:

- A termelői szervezetek felhatalmazása tagjaik halászati tevékenységének irányítására, kikényszerítésére és ellenőrzésére.
- A piaci alapú átruházható halászati jogok révén a halászati ágazat állami intervenció nélkül képes a kiaknázható tengeri erőforrásokhoz igazítani a flottakapacitást, a termelői szervezetek pedig felelőssé tehetők az átruházható halászati jogokkal való kollektív gazdálkodásért.
- Gondosan kell meghatározni és a termelői szervezetek valósíthatják meg azokat a piaci intézkedéseket, amelyek a fogás kötelező partra szállításának összes olyan aktív szakpolitikájához kapcsolódnak, amelyek fogási korláttal érintett állományokból származnak.
- A korábbiaknál szelektívebb és fenntarthatóbb termelési tevékenységeket értékelni kell, és el kell mozdulni a mennyiségre épülő stratégiáktól azáltal, hogy a termelői szervezetek jobban is megtervezetik a termelést és a forgalmazást, illetve hogy az Európai Unión belül fogyasztók aktívabb szerepet játszhatnak, ha vásárlási döntéseik meghozatalakor tájékozottabbak.

Az elosztást érő hatások területi vagy regionális változatossága erősen korlátozott, részben mert a termelői szervezetek egyforma módon juthatnak hozzá a finanszírozási eszközökhöz, részben pedig a szabályok miatt.

A 3. választási lehetőség az érdekeltek széles köre számára jelentene előnyöket. A termelői szervezetek nagyobb felelőssége és több erőforrása új üzleti lehetőségeket biztosítana a halászati és akvakultúra-termékek előállítására, így a szervezetekben való tagság vonzereje is nőne. Az új tarifapolitika javítaná a nyersanyag-ellátás kiszámíthatóságát, ami lehetővé tenné a feldolgozók számára munkájuk tervezését. Az egész ágazat koordináltabb lenne, és több ösztönzést érezne a közös érdekek, elsősorban a fenntartható halászat előmozdítására. A halászati és akvakultúra-termékek jobb és pontosabb címkézésnek köszönhetően a fogyasztók megalapozottabb döntéseket hozhatnának. Végül az igazgatási terhek egyszerűsítése és csökkentése a Bizottság, a tagállamok igazgatási szervei és a gazdasági szereplők számára is igen kedvező lenne.

A hatáselemzés alapján a Tengerügyi és Halászati Főigazgatóság a 3. választási lehetőséget támogatja és így a halászati és akvakultúra-termékekre vonatkozó piacpolitika továbbfejlesztését javasolja.